

Jordi Fullà.
*Llindars en el
punt immòbil
del món que
gira.*

La impossibilitat de la mirada: una conversa amb Jordi Fullà, que participa en un projecte patrocinat per la Fundació Vila Casas

Natàlia Chocarro: L'exposició *Llindars en el punt immòbil del món que gira* parteix d'una tipologia concreta de construccions que, més enllà del seu propòsit funcional –d'emmagatzematge i aixopluc–, esdevenen elements catalitzadors d'espai i de temps. Aquestes arquitectures enteses com a hàbitats d'intimitat permeten establir una transposició a allò humà; en paraules de Gaston Bachelard (*La poètica del espai*, 1975), els murs entre els quals ens refugiem formen un espai per a l'ànima humana. Més enllà de la racionalitat constructiva, l'habitatge és l'escenari que propicia els nostres estats de somni on projectem un espai de refugi, d'aïllament, de reflexió... En anteriors treballs teus la idea d'intimitat s'expressa en una completa simbiosi entre el món tangible i el món immaterial, el qual abraça intentant, potser, entendre quin és el nostre lloc al món.

Jordi Fullà: Sí, per mi aquesta mena

de quatre parets, de construcció, de contenidor, és vital; ho entenc com allò més aproximat al que seria la nostra pell. No crec que el nostre cos tingui la frontera a la nostra pròpia pell; l'atmosfera que ens envolta està carregada de tot allò que desprem, i de tot allò que ens configura. És necessària, al meu entendre, la construcció d'aquesta cabana personal, no per a protegir-nos, sinó, més aviat, per delimitar un espai de reflexió, perquè és impossible de comprendre l'univers des de l'exterior...; som massa poca cosa. D'artistes n'hi ha de diferents característiques, jo sóc dels de l'interior del taller; des d'allà puc percebre millor el moviment de les idees. Ja saps que en tinc tres, de tallers, a diferents llocs i per a diferents moments i propòsits. No es tracta tant d'una certa presumptuositat, sinó, més aviat, d'una obsessió perpètua de construcció de l'espai ideal, sempre em trobo imaginant la construcció de l'espai definitiu.

Concebuda com una mostra itinerant

que es desplegarà per diferents centres d'arreu del territori i entesa com a *work in progress* –on a mesura que avances se t'obren noves vies de coneixement amb la incorporació d'altres veus–, el recorregut expositiu evidencia una evolució formal vers l'abstracció que et permet situar-te en el llindar del punt immòbil del món que gira.

És un procés, el d'aquests darrers anys, que s'inicia d'una manera força simple i descriptiva. Creia que alguna cosa volta va a l'entorn d'aquestes imatges mentals que conservava i em veia obligat a resoldre la incògnita... Com que, més que mai, no tenia gens clar cap a on podia portar això, vaig decidir, senzillament, passejar, veure i fotografiar les cabanes i, de nou a l'estudi, amb fredor quirúrgica, dibuixar-les a manera de pura documentació. A mi, aquests processos lents, d'anar fent, assegut en una cadira durant setmanes i elaborant dibuixos metòdics marcant el pas del temps, em serveixen per entrar en una certa sensació de buit interior on, d'una manera molt física, m'apareixen les qüestions paral·leles i tot allò que configura la realitat que no veiem.

(Fragment del text que acompanya el catàleg de l'exposició itinerant "Llindars en el punt immòbil del món que gira". Projecte patrocinat per la Fundació Vila Casas amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, el Museu de la Vida Rural i el Centre d'Art i Creació Can Castells. Si voleu llegir-lo sencera podeu fer-ho a través del web: www.jordifulla.com)